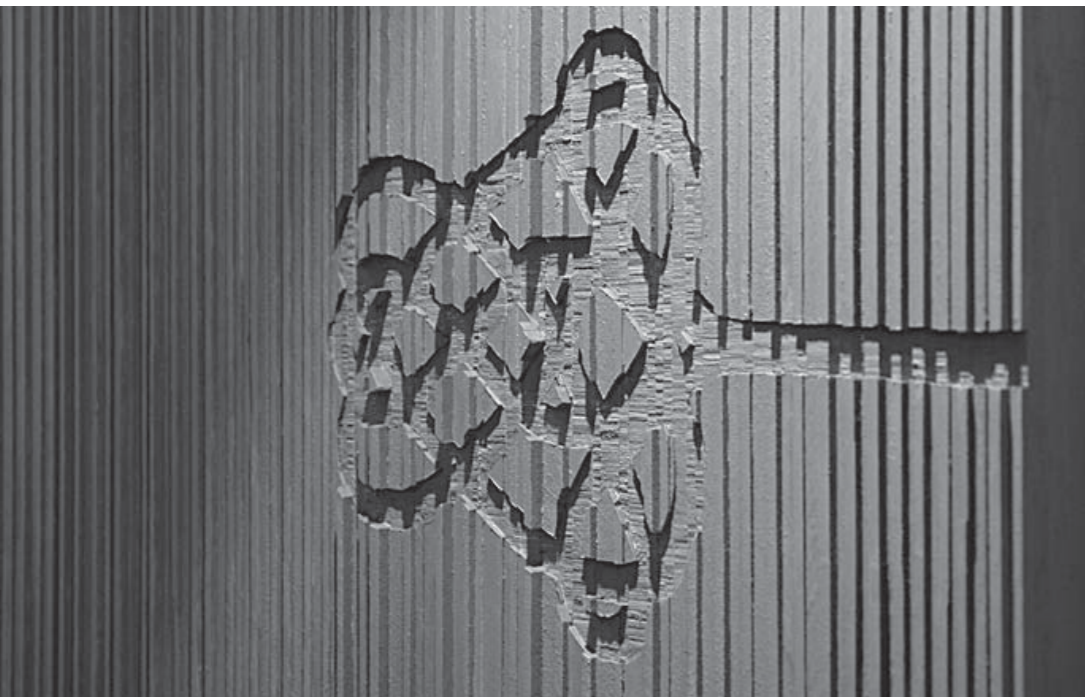

↳ Molnár Illés

TÖRÖTT TOJÁS, vagy bevert koponya:
a nap hegeszti sebeit. Piruló sárgája,
koszlott fehérje a humusz alkonyában
eggyé lesz újra, üríti zsebeit. Vagy a

megalvadt étbevonó, szétcsúszott ostyalemezek,
a csúf Balaton szeletet csak a csomagolás tartja
össze és az emlék, ahogy utolsó morzsáit
magadhoz veszed a párod ujjbegyéről. Vagy

ahogy a hídról egy részeg magát üresíti:
a szent gyomorlevesben eggyé lesz borsodi,
tokaji, török és kínai a folyam sodrában
feladva önmagát a katonon pirkadatban.

Nemes Péter
Gyepszőnyeg, 2007

Rutkai Bori
Borsós-rózsás Betonka, 2010

MEGSZÓLÍT AZ ÁRNYÉKOD, sürgősen vérre van szüksége,
azt mondja, szökjetek meg, különben mindennek vége.
Elnyel, mint a sír, vagy egy puha paplan,
macskák legelnek a megürült istállókban.

Aztán arra ébredsz, hogy nem virrad: nem kerülgeted,
nem figyeled, hogy gyorsul és nyúlik, hogy hideg,
mikor hozzádér. Halkan a csaphoz kúszol és aláfekszel,
befejezel egy mondatot, amit álmodban elkezdted.

Odajön, bújjik, vért ígér, ha vele tartasz
a szomszédba leselkedni, kienni a halrudacsákat
kollégiumi hűtőkből, pengével vágni pófákat.

Az első égitestek ekkor már átlépték a városkapukat.
Nincs értelme azt mondani, felkel vagy lemegy a nap.
Nagyítóval égeted a bőröd, mégis egyre kisebb maradsz.